

vsega tega je zemlja še zelo nerodovitna in uboga, pa tudi ne krije v svojih notranjih prostorih nikakoršne koristne rude. Tudi živali ta zemlja prav malo redi; tù najdeš le groznega červa ali pa kakega otožnega črička. Prebivalci te dežele so nekako posebno ljudstvo. Ni jih drugega nego kost; mutasti so vsi, a vendar iz globoke svoje domovine dihajo pomenljive besede. Mest in trgov si ne zidajo, ampak vsak prebiva le v ozkej lesenej bajtici. Nimajo ne kralja ne cesarja med seboj; vsi so si popolnoma enaki. Vsi uživajo enako svobodo in enake pravice. Med njimi kraljuje najlepši mir. Nekateri prebivajo že dolgo časa v tej tihej deželi in morebiti tudi še dolgo bodo. Toda enkrat zasije tudi njim solnce, zbudili se bodo, ter pojdejo iz tihe dežele v lepšo in boljšo domovino. — Tudi ti, dragi bralec, ki zdaj te verstice bereš, preselil se bodeš enkrat v to neznano deželo, — morebiti da čas selitve ni več daleč; skerbi le, da srečno tje pripotuješ. — Zastava te družbe je: križ. — Dežela pa se imenuje: p o k o p a l i š č e.

A. Jurinec, mladenič.

Skopuh in pijanec.

Šla sta skopuh in pijanec v mesto. Pijanec je imel nov lep plašč, ki mu je pa med potjo delal veliko sitnosti. Bil je namreč zelo težak, a solnce je pripekalo, da je bilo joj! Pijanec reče skopuhu: „Priatelj! huda žeja me tare, posodi mi goldinar, da si kupim piti v bližnjem mestu.“ Toda skopuh pijancu ne upa. Pijanec ga še enkrat poprosi in reče: „Nò, pa vzemi plašč v zastavo; če ti goldinarja ne povernem, obderžiš lahko plašč, ki je gotovo več vreden, nego ubogi goldinar. S tem je skopuh zadovoljen, ki je že dolgo obračal svoje oči po lepem plašču, in hitro privleče iz žepa nekaj bankovcev ter podá enega pijancu. Pijanec vzame goldinar in prav prijazno ogerne svoj plašč skopuhu okrog pleč. Tako potujeta dalje, zadovoljna in vesela, ter kmalu prideta do mesta. Pijanec zdaj postoji, oberne se k svojemu tovaršu, ponudi mu bankovec nazaj in reče: „Jaz sem stvar nekoliko bolj prevdaril. Denar, ki si mi ga dal, bil bi hitro zapit in Bog védi, ali bi ti ga še kedaj verniti mogel! Vzemi torej svoje in daj mi moje. Tukaj je dobra voda, za katero mi ni treba denarjev.“ Skopuhu ne ostane drugega, nego da mora plašč nazaj dati, katerega je moral pijancu nositi tako daleč in v tako hudej vročini. Pijanec pa se je prav debelo smejal v pest, da je skopuha tako dobro za nos zvodil.

J. Petermann.

T e r t a .

Terta razraščena v vertu je stala,
Kol'ko let štela je, tega ne vé;
To pa spominjam se, da je zdih'vala,
Bridke točila je večkrat solzé.

Čimú bi pač britkih solzic ne točila?
Je veter jesenski jej listje obral,
In zima nemila sestrice vmorila,
Gorjanec obrezal in v ognji sežgal.

Minula bo zima in mraz siloviti,
Prikazal se vigredi solnčni bo čas,
Bo terta ovila se — jela roditi; —
In slavček prepeval p. d njo bo na glas.

P. Gros.